

MOTANUL ÎNCĂLȚAT

A fost odată un morar care a lăsat după moartea sa o moștenire destul de modestă celor trei fii ai săi: o moară, un măgar și un motan.

Împărțeala s-a făcut imediat: fiul cel mare s-a ales cu moara, cel mijlociu cu măgarul, iar mezinului i-a revenit motanul.

Mezinul s-a amărât când și-a văzut partea lui de moștenire:

– Ce folos de la un motan? Frații mei își vor câștiga cu ușurință bucățița de pâine, iar eu voi muri de foame! Unde mai pui că trebuie să hrănesc și un motan!

– Nu fi trist, stăpâne! îi zise Motanul cu glas omenesc. Mai bine dă-mi un sac, o pălărie cu pană și o pereche de cizme, ca să pot umbla mai ușor prin păduri și pe câmpii. Vei vedea că și eu pot fi de folos!

Mezinul nu prea dădu crezare vorbelor Motanului, deoarece îl urmărise el de câteva ori și văzuse cu câtă stângăcie prindea acesta șoarecii din moară. Totuși îi croi cizmele cerute și îi oferii un sac încăpător.

Motanul, mândru de cizmele primite, le trase cu multă bărbăție, își puse sacul pe umăr și merse la vânătoare în pădurea din apropiere. El așeză în gura sacului niște frunze de salată și se lungi la umbră, prefăcându-se că doarme.

Nu trecu multă vreme și apăru un iepure tânăr și naiv, care se strecură de bună voie în sac să guste din salată, iar Motanul haț! legă sacul la gură și fuga spre palatul împărațesc.

– Luminate Împărate, stăpânul meu, marchizul de Carabas, vă oferă în semn de respect acest dar! spuse el și făcu o plecăciune până la pământ.

Împăratul, surprins de gestul marchizului, primi iepurele cu plăcere.

După câteva zile, Motanul s-a ascuns într-un lan cu grâu și a prins în sacul său două potârniche curioase, pe care le-a dus la palat și i le-a oferit împăratului ca dar din partea marchizului de Carabas. Apoi, timp de câteva luni, a urmat tot felul de vânat, care era, firește, din partea marchizului.

Într-una din zile, Motanul a auzit că împăratul, însoțit de fiica sa, va face o plimbare cu trăsura și vor trece pe lângă râu. El s-a dus grabnic la stăpânul său și i-a spus:

– Stăpâne, dacă-mi vei urma sfatul, vei ajunge cel mai bogat om din lume! Trebuie doar să te scalzi în râu, în locul pe care ți-l voi arăta eu!

Flăcăul, fără a cunoaște planurile Motanului, făcu întocmai: el a mers la râu, s-a dezbrăcat de toate hainele și a intrat în apă. Motanul ascunse hainele tânărului sub un bolovan și, când trăsura împăratului trecu pe acolo, începu să strige:

– Ajutor! Marchizul de Carabas se îneacă!

Împăratul, auzind strigătele, scoase capul pe geamul trăsurii și îl recunoscă pe Motanul Încălțat, care îi adusese de atâtea ori vânat. El porunci slugilor să sară în ajutor marchizului de Carabas.

– Luminate Împărate, stăpânul meu a vrut să se scalde, dar niște hoți i-au furat toate hainele! Am încercat să-i opresc, dar era prea târziu! povestea Motanul Încălțat, în timp ce marchizul era scos din apă.

Împăratul porunci îndată să i se găsească tânărului cele mai frumoase haine din garderoba regală. Acum, îmbrăcat în haine împărătești, feciorul morarului arăta ca un adevărat marchiz, încât prințesa se îndrăgosti pe loc. Împăratul îl invită să-l însoțească la o plimbare cu trăsura, iar Motanul Încălțat, încântat că planul său începea să dea roade, porni pe drum înaintea lor.

Pe un câmp, el întâlnește niște cosași și le strigă:

– În curând o să treacă împăratul pe aici! Să spuneți că pădurea din vecinătate și câmpurile acestea sunt ale marchizului de Carabas, de nu o să fie vai ș-amar de voi!

Nu după mult timp, împăratul a ajuns în dreptul cosașilor și i-a întrebat cine e stăpânul acelor câmpuri:

– Sunt ale marchizului de Carabas, au răspuns cosașii în cor, înfricoșați de amenințarea Motanului.

– Ce pământuri mănoase! se uimi împăratul.

– Această fâneață aduce an de an roade bune, zise marchizul cu modestie.

